

A csütörtöki közgyűlésen hárman szóltak a kérdéshez:

Kormányos Benő dr, **Wimmer Fülöp** és **Kovács József** dr. Rajtuk kívül még többen voltak följárkozva, de ezek beszédjüket pénteken mondják el.

Wimmer Fülöp támogatta a tanács javaslatát és különösen azzal érvelt, hogy a téglagyárak nem tudják ellátni Szegedet elég téglával és ezért szükség van a gyárra. A többi fölszólalók a pénzügyi bizottság véleményén voltak és **Kormányos Benő** dr azzal támogatta érveit, hogy a szegedi téglagyárak hajlandók tíz évre elvállalni a város szükségleteinek a szállítását a tanács által megállapítandó áron.

A tárgyalásnak arról a részéről, amelyen a téglagyár ügyét tárgyalták, alábbi tudósításunk számol be:

Balogh Károly tanácsos ismerteti a tanács javaslatát a városi téglagyár ügyében. A *Delmagyarország* a kérdésnek a pénzügyi bizottság által való tárgyalása idején részletesen ismertette a tanács álláspontját. A tanácsos számadatokkal kimutatja, hogy az utóbbi időben a téglabehozatal megkészszerződött a nagy építkezések folytán. Ennek következtében szükség van az új téglagyárra és ezért a tanács javasolja a városi téglagyár föllállítását, még pedig részvénytársasági alapon úgy, hogy ötszázhuszonhatezer koronás részvénytőkével állapítanak meg. Ennek a tőkének hatvan százalékát a város jegyezné. Ilyen értelmű javaslatot terjeszt be és kéri annak elfogadását.

Kormányos Benő dr ellenzi a tanács javaslatának az elfogadását. A pénzügyi bizottság, amely komolyan tárgyalta ezt a kérdést, lezavazta a tanács javaslatát. Most nem hivatkozott a tanács a bizottságra, amelyre pedig mindig hivatkozni szokott. Nem szabad a városnak a téglagyárat fölláttatni annál is inkább, mert hiszen a helybeli téglagyárak hajlandók tíz évre ellátni a várost téglával, olyan árért, amilyent a tanács megállapít. Itt arról van szó, hogy a helybeli adófizető polgárokat tönkretegyük. Ezt nem szabad megtenni a városnak. Ez a javaslat nagyon szerencsétlen. Kéri a közgyűlést, utasítsa vissza a javaslatot. Név-

szerinti szavazást nyújtó ívet ad át a polgármesternek és megjegyzi, hogy azért kéri a névszerinti szavazást, hogy megtudják, kit terhelne a gyár létesítése esetén az anyagi felelősség.

Somlyódy István dr kéri az elnököt, hogy a névszerinti szavazásnál szólítsa föl az érdekelteket a szavazástól való tartózkodásra.

Wimmer Fülöp elsőrendű szükségletnek tartja a téglagyár föllállítását. Fejlesztetni kell az ipart és a fejlesztésben elől kell járni a városnak. Óriási építkezések vannak folyamatban, tehát szükség van a téglagyárra. A városi téglagyár nem lenne konkurrens a többi gyárnak, mert azok nem tudják ellátni a téglaszükségletet. Nagy mennyiségben hozzák be Szegedre a téglát, ami azt igazolja, hogy nem felesleges a gyár. A téglagyárra nem fizetne rá a város, hanem azon haszon volna. A téglagyárak most horribilis árat kérnek a tégláért, a város rendes áron tudná azt a közönség rendelkezésére bocsájtani. Nem szabad akadályokat gördíteni a terv elé, hanem ki kell mondani, hogy minél előbb fölláttítja a város a gyárat.

Kovács József dr nem javasolja a téglagyár föllállítását. Elsősorban nem tartja reálisnak a számításokat és azt tartja, hogy nagyon kockázatos dolog volna a téglagyárba ilyen sok közpénzt befektetni.

Elnök az előrehaladott időre való tekintettel a tárgyalás folytatását péntek délutánra halasztotta.

A franciák Fezben. *Párisból* jelentik: Április 26-áról keltezve jött az első jelentés *Fezből*, Marokkó fővárosából, hogy **Bremond** őrnagy csapata bevonult a városba. Fez elfoglalása jelentős fordulat a marokkói harcokban. Nehéz küzdelem, a fölkelő törzsekkel vívott kemény harcok után április huszonhatodikán este vonult be a francia katonaság a fővárosba. Egész a város faláig harcok kellet és az elindulás óta harminc halottja van. Ennek dacára a csapatok teljes rendben, fölszereléssel érkeztek meg és diadalmasan vonultak be a városba. A föllázadt törzsek azonban még nincsenek legyőzve. **Muley Hafid** szultán testvére, **Muley Zin** szultánná kiáltotta ki magát. *Mekinezből*

érkezett jelentések megerősítik azokat a híreket, hogy a lázadók néhány városrészt kifosztottak és több zsidót megöltek. **Muley Hafid** hadvezére, a magzen négyezer főnyi rendes és háromezer főnyi rendkívüli csapat fölött rendelkezik.

A képviselőház ülése.

— Csöndes vita a földmivelésről. —

(*Saját tudósítónktól.*) A földmivelésügyi költségvetés vitájában ma három beszédet mondtak; a munkapártról **Pirkner János**, az ellenzékről **Papp Elek** és **Beck Lajos** szólalt föl. A földmivelés körül hangzott el minden szó: a hibákra, a hiányokra igyekeztek rámutatni. Általában a beszédekből kiérzett, hogy biznak a fölszólalók **Serényi Béla** gróf reformterveiben.

A mai ülésen **Kabos Ferenc** majd **Návay Lajos** elnökölt.

A mult ülés jegyzőkönyvének hitelesítése után következett a földmivelésügyi tárca költségvetésének folytatólágos tárgyalása.

(*Elhanyagolt állattenyésztés.*)

Pirkner János (munkapárti): Magyarországon különösen fontos a földmivelésügy kérdése. Nem akar elébe vágni a miniszter programjának és tisztán a maga egyéni fölfogását mondja el. Az állattenyésztés meglehetősen el van hanyagolva. Pedig az állattenyésztés az éltető eleme a mezőgazdaságnak. Az államháztartás egyensúlyban való tartása szorosan összefügg az őstermeléssel.

Az elmúlt időkben Magyarország és Ausztria nagyjában fedezték szükségleteiket. A mult évben Ausztria már a külföldről volt kénytelen nagymennyiségű húst behozni. Ez azt bizonyítja, hogy elő kell segíteni a több-termelést. A kormány földmivelésügyi büdzséjében csak úgy találhatunk megnyugvást, ha a sorok közé beillesztünk kétféle állattenyésztés fejlesztésére. A kormány takarékosága ezen a téren sok millió veszteséget jelent az országnak. Vannak tételek az államháztartásban, amelyeknél nem szabad takarékoskodni. Kéri a minisztert, hogy pótolja azokat a hiányokat, melyeket az állattenyésztés fejlesztése körül tapasztalunk.

A tejtermelés sem halad előre az utóbbi évek kedvezőtlen takarmánytermelése folytán. Ez ellen is tenni kellene valamit. Elfogadja a költségvetést.

kis poharakból egyszerre fölhajtották a komisz szilvóriumot s az egyik nagy hangon parancsolta meg a pincérnek:

— Még egyszer mind a négyet.

A pincér nevetett rajtuk s míg odavolt, átnéztek a szomszéd asztalhoz. Az egyik a sörös üvegeket bámulta és próbálta megszámolni, hány van, de összezavarodott és újra kezdte. Megint nem sikerült, mert az üvegek úgy álltak, hogy kettőről nem tudta, számolta-e, vagy sem s a harmadik próbánál meg elfelejtette, hogyan akarta megjegyezni előbb a kettőt. Kővágó meg a szomszédjai még mindig az otthonról beszéltek, még mindig nem láttak semmit és senkit, csak egymást, akiknek itt kell szomorodniok a nagy, idegen városban; — amikor az egyik véletlenül odatekintett és meglökte Kővágót:

— Nézd, az számolja az üvegeket.

Kővágó épen hallgatott és a gondolatai otthon jártak, amikor még kaszálni járt az apja réjtjére s ez a megzavarás egyszerre földühösítette. Most már itt volt, most már fölébredt és mérgesen, haragosan kiáltotta át a másik asztalhoz:

— Talán sok az magának, mi?

Az ember csökönyösen számolgatta az üvegeket s az első pillanatban nem vette észre, hogy neki szól a kérdés, de azután indulatosan fölpattant és odakiáltotta:

— Sok, ha akarja...

A hang olyan kihívó, olyan vakmerő volt, hogy Kővágó föllátt. A többiek némán, de haragos tekintetekkel keltek föl utána s az egyik, egy hegyesre kipödrött bajszú fiatal legény át is szólt, elfojtott hangon:

— Ezt megkeserülöd, gazember!

Kővágó a zsebébe nyúlt a bicskájáért, de a szomszéd asztalnál is föllátt mind a négy ember és a kezük már nekik is ott volt a zsebükből, göcsösen, dacosan szorongatva a bicskát. Így álltak szembe egymással, egymásnak merően a szeme közé nézve s mindnyájan azt az egy hangot várták, amelyre egymásra rohannak. A kávéházban nagy lármá volt, zavaros hangok kavargtak a levegőben s a cigány egy valceren nyekergett, amelyet épen akkor fejezett be a nagybőgő iszonyu bugásával. Egy hangot vártak valamennyien, csak egy sziszszsenést, vagy egy mozdulatot, csak egy fejezdítés és mámoros, vad erővel vetik rá magukat egymásra. A cigányok, a szegény paraszt-cigányok épen akkor kaptak valamelyik jókedvű társaságtól egy-egy pohár sör s a primás jókedvűen kapta föl hegedűjét a cimbalomról s az éles, szilaj hang egyszerre belecsapott a mormoló lármába:

— Tul a Tiszán faragnak az ácsok...

Ujjongó ordítás hangzott el az egyik asztaltól s a cigány vihogva húzta az alföldi nótát. Paraszt volt, magyar volt s a sok keserves valcer, a nyafogó dalok után, amelyeket kinlódva is csak rosszul tudott megtanulni, most végre a maga kedvére is húzta. Akárcsak disznótóron lettek volna, parasztosan játszottak, ahogy az apjuktól tanulták, meg a csökönyös parasztemberekétől, akik csak úgy hallgatták meg őket, ha az ő kedvük szerint tanulták meg a nótát.

Kővágó hátratántorodott egy lépést és el-sápadt. A többiek önkéntelenül eleresztették az ujjuk közül a bicskát s a primás

felé néztek, aki topogva, táncolgatva, hajlongálva húzta, mintha nemcsak a kezével, hanem a fejével, a két lábával, az egész testével játszott volna. Kővágó kivette a kezét a zsebéből és csöndesen, szomorúan mondta:

— Hát miért akartok ti bennünket bántani?

Azok szeliden álltak már ott, a székekbe fogózkodva s az egyik, akinek már összes szála is fehérlettek hegyesre kipödrött bajuszában, szeliden, csudálkozva felelte:

— Mi nem akartunk benneteket bántani...

A nóta egyre hangosabban, egyre gyorsabban, egyre pattogóbban áradt szét a kávéházban s az emberek ott álltak egymással szemben, a nyakuk közé húzott fejjel és zavarodottan bámultak le a földre. Kővágó leült és átintett amazoknak:

— Talán átülnétek hozzánk...

Senki sem lepődött meg ezen s mintha a legtermészetesebb lett volna, rögtön összetették a két asztalt.

— Ti is az Alföldről jöttetek? — kérdezte Kővágó az egyiket.

— Onnan.

Elrendezkedtek a kettős asztal mellett s a fehérbajszú végigmérte az üvegeket.

— Sört isztok?

— Azt.

— Inkább pálinkát igyunk — mondta. — Mi is sört ittunk, amikor idejöttünk. De már régebben vagyunk itt és a pálinka jobb. Erősebb.

Aztán pálinkát ittak, sokáig.